

[Finansministeren]

nævnes andre områder, hvor en udgiftsstigning er nødvendig, f.eks. pasning og pleje af ældre mennesker, som vi får stadig flere af, og der kan nævnes eksempler på områder, hvor der er et faldende behov, f.eks. folkeskoleområdet, hvor børnetallet er for stærkt nedadgående, og hvor udgiftsbehovet derfor er aftagende, og det bør man selvfølgelig indrette de offentlige udgifter efter.

Derfor vil jeg gerne sige til hr. Poulsgaard, at der ikke er tale om, at væksten fremover skal finde sted enten i den offentlige sektor eller i den private sektor; der er i højere grad tale om et både-og. Jeg vil også advare imod, at man betragter den offentlige sektor og for den sags skyld den private sektor som en helhed, og imod, at man betragter de to sektorer som værende uafhængige af hinanden. En effektiv erhvervssektor er en forudsætning for en stor offentlig sektor, og en effektiv offentlig sektor er også på mange måder en forudsætning for et effektivt erhvervsliv. Der er altså ikke grundlag for så simple konklusioner om den offentlige sektors udvikling.

Poulsgaard (FP):

Hønen, der lægger guldæg, er den private sektor, og den har den alt, alt for store offentlige sektor kvant. Så kan finansministeren nok så mange gange komme her og sige de syge og de gamle – jamen dér er vi 120 pct. enige; det er jo ikke det, spørgsmålet står om. Men både finansministeren og jeg er så gamle, at vi kan huske Danmark 1960, da velfærdsstaten startede. Da var der 300.000 i den offentlige sektor. Fungerede det ikke? I dag er der ingenting, der fungerer, for den offentlige sektor har tvunget den private sektor i knæ, og derfor sidder vi i suppedasen. Men det kan vi fortsætte med at diskutere i én uendelighed; vi bliver jo aldrig enige om disse ting.

Men jeg beklager virkelig meget, at vi i en tid, hvor regeringen siger, man bør hjælpe erhvervslivet med den ene foranstaltning efter den anden, af landets finansminister får at høre, at den offentlige sektor yderligere skal udbygges, for det må jo være det, der ligger i finansministerens svar til mig om, at det var et både-og.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg er helt enig med hr. Poulsgaard i, at den private sektor lægger guldæg, og at man også bør bestræbe sig for, at den fortsat kan gøre det. Det, som jeg prøvede at gøre hr. Poulsgaard opmærksom på, var, at den offentlige sektor på mangfoldige områder skaber grundlaget for, at den private sektor kan gøre det.

Hr. Poulsaards udtalelse om, at ingenting i den offentlige sektor fungerer, tror jeg taler for sig selv, og den behøver jeg næppe kommentere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Som tidligere meddelt udgår det som nr. 4 opførte spørgsmål (spm. nr. 538) til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. 546

5) Til *ministeren for kulturelle anliggender af:*

Knud Lind (FP):

»Ministeren bedes redegøre for, om ministerens beslutning om udskiftning af formanden for Den Hirschsprungske Samlings bestyrelse, ekspeditionssekretær Birgitte Oxdam, er i overensstemmelse med fundatsen af 22. november 1911, pkt. 5, hvor de valgte medlemmer vælges for 6 år ad gangen, og hvorledes skal pkt. 3 i fundatsen om, at samlingen stedse skal forblive som et udeleligt hele, fortolkes set i relation til udstilling af andre kunstnere fra nyere tid?«

Skriftlig begrundelse

Det er beklageligt, at en samling af høj kunstnerisk værdi ikke bliver »endeligt op-hængt«, som man har vedtaget i loven af 19. april 1907 § 2.

Det er beklageligt, at bestyrelsens beslutninger bliver tilsidesat af museets direktør, uden at det får konsekvenser for pågældende. I stedet fyrer kulturministeren bestyrelsens formand.

Knud Lind (FP):

Et af de steder, hvor den offentlige sektor delvis har overtaget noget privat, ser det ikke ud, som om det er gået særlig godt, nemlig i Den Hirschsprungske Samling, og jeg vil i